

ומקשינן: **אי הכי**, שמדובר שכבר עמד בדין, אם כן, למה שנינו במשנה: **"יצאו אלו שהן קנס"**, הרי ממון הוא!

אמר רב נחמן בר יצחק: כך היא כוונת המשנה: **יצאו אלו שעיקרן קנס**.

ועוד **איתיביה** אביי לרבה ממה ששנינו שם במשנה במסכת שבועות: **רבי שמעון פוטר מקרבן אשם גזילות את האונס והמפתה שכפרו בהשבעה על תביעת "אנסת ופיתית את בתי", משום שאינו משלם קנס על פי עצמו**, ואם היה מודה — היה נפטר.

ומדייק אביי: **טעמא דלא עמד לפני כן בדין**, שאם היה מודה — היה נפטר. **הא עמד לפני כן בדין** — דאז, אם היה מודה שעמד בדין והתחייב לשלם, היה משלם על פי הודאת עצמו, הרי עתה כשכפר, קרבן שבועה נמי **מיהייב!**⁽²¹⁾

אמר לו רבה: **רבי שמעון** — לדבריהם דרבנן קאמר להו.

ללמוד זאת מ"ונתן" האמור שם, בכגון **שעמדה בדין, ובגרה, ומתה**⁽²⁰⁾.

כי לשיטת רבי שמעון — הקנס שלה הוא. כי כמו שהוא סובר במקרה שלא הספיקה לגבות עד שמת האב, שהקנס שלה, כך גם במקרה שלא הספיקה לגבות עד שבגרה [ולשיטת תנא קמא — הרי הן של אב], לרבי שמעון — הרי הוא של עצמה.

ובמקרה כזה, נחשב הקנס לאחר שעמדה בדין כממון, ככל שאר קנסות לאחר העמדה בדין. ואם מתה אחר כך, נחשב הקנס כממון רגיל גבי האב, **דהתם כי קא ירית אביה** — **מינה ירדה קא ירית**. והרי אביה יורש ממנה כל זכות שהיתה לה בממון.

ובמקרה כזה אי אפשר לפטור את הכופר בו מקרבן שבועה מהלימוד של "ונתן", שהרי הקנס הזה נחשב כבר ממון, כיון שעמדה בדין ובגרה, ואביה ירש אותה. לכן צריך ללמוד את הפטור מ"וכחש", והלימוד הוא משום שעיקרו של ממון זה — קנס הוא, וכפי שיבואר להלן.

אבל השתא דמוקמינן לקרא בכי האי גוונא, כגון שעמדה בדין ומתה, שלא בא לידו מכח הקנס, אלא מכח ירושה, ומלתא דפשיטא היא דאי מודה מיחייב, אמאי קרי ליה קנס?

ומשני הש"ס: תני: יצאו אלו שעיקרן קנס. והשתא כולהו קנסות משעמד בדין ממונא הוי, ומיחייב בהודאתו, ואפי' הכי גזירת הכתוב היא מ"וכחש" דפטור מקרבן שבועה. והכי נמי אפילו לר' אלעזר דאמר נשבעין על הקרקעות, גזירת הכתוב היא דפטור מקרבן שבועה, אע"ג דמיחייב בהודאתו.

21. כתבו התוס', לדבריו דרבה קאמר לה. בשלמא לדידי דסבירא לי דבכל קנסות אפילו

"ונתנו לאבי הנערה" נמי איכא למימר, "ונתן" לחוד, "ונתנו" לחוד.

והקשה הגרעק"א, מה הוקשה להם, דילמא באמת גם במוציא שם רע אינו זוכה אלא משעת נתינה, משום דכתיב "ונתנו"!

20. כתבו התוס' בביאור הסוגיה, דאע"ג דהשתא ממון גמור הוא, שלא בא לידו מכח קנס, ואי מודה מיחייב, אפ"ה פטור מקרבן שבועה, מ"וכחש". והיינו דפריך למאי דשני השתא: יצאו אלו שהן קנס? ממון הוא!

אבל עד השתא הוה אתי ליה שפיר דקרי ליה קנס, הואיל ובא לידו מכח קנס, ואי מודה — מיפטר.